

Gordana Vlajić, Pančevo, Srbija

VIDELA SAM PESMU

Kada si prešao preko moga dvorišta
Otisak tvoga tabana ostao je u travi.
Polegao si je mladu, bosim stopalima.
I videla sam pesmu.
Kada si odlazio preskačući potok,
Voda je obrisala potpis tvojih prstiju,
Kojima si okrznuo obalu. Netaknutu.
I videla sam tugu.

JEDNOM, DEVOJČICE MOJA

/Dve kafice u "Burger Kingu", uz auto-put,
negde iza Minhena, 1996./

Ispričaću Ti
jednom

Devojčice moja

Priču o Koži Boje Bagremovog Meda

Priču bez Kraja

i

bez Početka

Odaću Ti

tada

(kada Ti grudi budu uzimale oblik mlade breskve)

kako sam Jauk
pretvarala
u Osmeh
A Osmeh
u Krik
A Krik
u Ništa
59
Pa onda Ništa
u Ipak.
U Sutra.
Koje mi
Danas
ne bi vredelo
bez Tebe.

Razlog
Mimoišla sam se
s Mojim Čovekom.
Pokušavala sam da Mu prepoznam
korak,
među neznancima.
Ali svi su donosili
Istovetan bat obećanja.

Današnja vest
Desilo se.
Zamotali su me.
I to histerično!
u jeftinu hartiju
žutih novina.
Sedim umazana grafitnom bojom
koja se ne skida
a ostavlja tragove koje,
može sprati samo suton
posmatran u dokolici.

Kada budemo ponovo
Isprljala sam dlanove puzeći.
Primećuješ,
taman kada sam mogla biti
sasvim srećna sa tobom,
ja sam ostarila.
Zato ću samo Tebe voleti.
Ali ne sad.
Posle.
Kada budemo ponovo.

Jedan grad
Bio jednom jedan grad
I u gradu mnogo kuća.
U većini kuća četvrtast sto.
Na stolovima mušeme.
Na mušemama suve ruke
Koje pridržavaju čela.
Nabrana čela
Tihih žena
Koje strpljivo
Čekaju sopstvenu smrt
Pogledom u kojem se
Jasno vidi
jedino
kare
od mušema.

Zlatna prašina
Ja sam zlatna prašina po štali.
Čučim u bačvi da me ne
Rasprši vetar.
Obavijam svoj okot
Na postelji od iluzija.
Ne.
Ja sam štala
Po kojoj je zlatna prašina.
Pravim slike od balege,
Brabonjam reči.

Zbog rime i pleve.

Ostavićemo vrata otvorena
Učini nešto.
Skloni obećanja sa mog lica.
Raspaši me od očekivanja.
Počešljaj svoju neodlučnost.
Jednostavno dođi.
Otkopčaj mi haljinu.
Oliži me lagano niz kičmu
I odvedi me.
Ostavićemo vrata otvorena.
Neka nas nađu.
Ionako nikoga ne vidim.
Žmurim od kad te žudim.

Kratka pesma o prstima veštima da ispletu tananu mrežu
požude od svilenih niti radosnog iščekivanja, o prstima
koji mi dodiruju kožu najputenijom čarolijom od koje
dišem bezdah, od koje me udišeš, od koje postaješ čvrst
i napet, od koje ulaziš u mene, od koje postajem vruća i
žmurim da bih ponovo i ponovo i ponovo videla kako si
toliko u meni da od mene – meni – ništa ne ostane
Naslov imam.
Kako se živi sadržaj?

Razodeni me
Razodeni me
Sasvim
I oslobodi me
Taštine
Koja mi sapinje grudi
Pa ne mogu duboko da
Te
Udahnem.
Kažiprstom
Lagano svuci
Sa mene

Strahove,
Tako, jedna pa druga noga
Da me ne
Ometaju u hodu
Kada ti dolazim.
Zatomi
Jezikom
Moju sebičnost
Da mi ne mine
rešenost
Da te delim
Da mi se ne otme odlučnost
Da oprostim tvoju iskrenost.

Slika koja se lista
Noć je i nije.
Novembar tek začet u zenici.
Bremeniti sag
zlatnog lišća
umorno diše
pod bojažljivom mesečinom.
Park na kraju grada.
Lagano korača mlad čovek
šakama pridrživajući
raskrečene listove sveske,
čuvajući note da se ne razlete.
Kraj njega,
Šuškvim pokretima
plovi devojčica.
U roze kaputiću
po kojem je vešta
švalja rasula zvezde.
Mladi čovek pevuši.
Vetra ima i nema.
Devojčica prati
arije lista i lišća.
Ljudi prolaze.
Sa rukama u džepnim ponorima

ATI

I skakutavim repićem
Boje jesenjega saga
ona zamiče stazom
u januar,
utapajući se
u obezbojena svitanja.
Posle će
da zaboravi detinjstvo.
Biće leto.
Uspomena će da zjapi.
Sa zida sobe.
Uramljena mukom.
Prikucana nesanicama.
Takvu je sliku
možda videla.
Jutro je i nije.
Novi novembar u njenoj jastučnici.
Lagano diše mlad čovek
golim prsima pridržavajući
njene strahove i snove.
– Čuvam ih, da se ne razlete,
šapuće mladi čovek.
I pevuši,
slažući tonove
boje medne slasti
po njenim bedrima.
Vetra ima i nema, reći će.
Dlanovima će napraviti
strehu nad njenim kopcima.
Mlada žena će ga pogledati,
a onda će otvoriti usne
arijama Lista i lišća.
Ljudi neka prolaze.

Buket
Dopusti mi
Da se zakitim
Tvojom
ljubavnom pesmom u boji.
Da uprtim tvoju ružičastu snagu
Koji sa lasnooranž osmehom
U kafenim očima
Čuvaš laticama svog lila imena.
Dozvoli mi
Da se okitim
Belim ljiljanom
Iz tvoje bele bašte
I ne reci mi da belo ne postoji.
Prećuti mi da ćeš do noći svenuti
Hoću da verujem
Da ćeš se belim jutrima rascvetavati
U našoj ljubavnoj pesmi u boji.

Večni život
- Mojoj voljenoj supruzi...
...koja je bila
Moja snaga
Moja svetlost
Ljubav mog života
kako ću dalje bez nje...
Leleče čovek
Nepoznat
U čitulji
Pod fotografijom
Pokojnice
Koji upoznajemo.
Bog te, moje li radosti!
Pa ja nikada neću umreti.
Nema muža
Nema leleka
Nema slike

Lišće i omče
Da nema vihora zaborava
Krošnjama bi se
Umesto lišća
Njihale omče.
Da nema vetra oprosta
krvavim morima
plutale bi
lađe beznađa.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI